

Ramon Freixas

Vivement dimanche

L'interès de François Truffaut pel cine negre és diàfan. Va adaptar diferents autors; David Goodis (*Tirez sur le pianiste*, 1960), William Irish (en dues ocasions, *La novia vestía de negro*, 1967 i *La sirena del Mississipi*, 1969). Per al seu darrer film, *Vivement dimanche*, recorre a Charles Williams. Però aquesta adaptació de *The long saturday night* (n'hi ha versió catalana, *La llarga nit del dissabte*. Ed. 62, col·lecció "La cua de palla"), a part d'alterar-la amb consciència (la modificació més notable consisteix a atorgar el protagonisme a la dona), supedita la trama inicial, sense desossar-la, al desenvolupament del seu univers personal. Dit en altres paraules, el fil argumental del *film noir* funciona com a ressort per declinar el seu plaer per històries apassionades capaces de plasmar els seus desitjos i frustracions, efectes i sentiments. *Vivement le dimanche* és la història d'un fals culpable i un amor verdader. El primer és Julien Vercel (Jean-Louis Trintignant), director d'una agència immobiliària, sospitós d'haver assassinat la seva dona i l'amant que aquesta tenia; el protagonisme de la segona recau en la secretària, Barba-

ra Becker, (Fanny Ardant), que duu la investigació del cas, i alhora la iniciativa de les relacions sentimentals/sexuals amb Julien. Un elogi de la passió novel·lesco-romàntica, expressat entre l'arravatament i el pudor. Més enllà de les assumides inversemblances, clixés i d'unes increïbles casualitats, l'astúcia i el talent de Truffaut s'imposen a determinades qüestions d'ordre diegètic...

La seva condició d'obra lleugera, no insubstantial, se sustenta en la seva posada en escena aèria i gràcil, reflexiva i emotiva, que refuta l'academicisme i abraça la modernitat. Un exercici de curiosa ortodòxia, realçat per la bella fotografia (en blanc i negre) de Néstor Almendros (l'ús modèlic de la llum del qual és un tribut a certa sèrie B *made in USA* dels anys 50) i la feliç, modèlica, columna sonora de George Delerue.

A més del llegat hitchcockià, mai rebutjat, ben assimilat, el triomf de la ficció, la seva plena confiança, fins i tot en la seva arbitrarietat (en un film que oculta l'artifici, la fascinació pel teatre, com a doble de la vida), constatable en diverses picades d'ull i citacions. I, naturalment, no podia ser d'una altra manera, hi abunden les explícites autoreferències al seu cine mateix, els *private jokes* mo-

blen la intriga, des d'aquesta imatge de Julien observant cames femenines a través d'un finestral, en transparent al·lusió a *El amante del amor* (1976), a la innegable semblança que té Philippe Laudembach amb el Charles Denner d'aquest film. Pot ser que *Vivement dimanche* sigui un film menor—en qualsevol cas, no és el cim de François Truffaut— però és un *divertimento* molt ben aconseguit, amb la barreja de comèdia i drama, amb l'eloqüent demostració de filmar per viure i de rodar per gaudir. I un final que conté una sèrie d'imatges inoblidables, genuïnament truffautianes; així, el pla en què per burlar la policia Barbara Becker besa amb fervor Julien, i, en demanar-li aquest el perquè, ella li respon que ho ha vist fer així en el cine; l'escena de la parella parlant sobre l'amor i la mort mentre les llums de la ciutat il·luminen la nit; el moviment de càmera que parteix d'un reflex del cos de la dona de Julien que n'acaricia el rostre, els braços, per acabar detenint-se en el rellotge; en suma, una planificació tan sòbria com exquisida que sap valorar un elegant *travèling* o un *vistós* picat. Res inútil en temps de dèficit de narrativitat, de ganga visual i de fador dramàtiques. 🎬

